

Ιερισσός: μία κοινωνία που έμαθε να αντιστέκεται

της Λόλας Χρυσούλη (κάτοικος Ιερισσού)

Το να ζεις στην Ιερισσό δεν είναι και το πιο φυσιολογικό πράγμα την σήμερα ημέρα! Ίσως πριν λίγα χρόνια αν με ρωτούσαν πως είναι η ζωή στο χωριό, θα την περιέγραφα ήρεμη, χωρίς πολλές εντάσεις, οικογενειακή ζωή άντε και κανένα ποτό σε κανένα μπαράκι .

Βέβαια, υπήρχαν και κάποιοι ανήσυχoi τύποι σε αυτό το χωριό, που ασχολούνταν με συλλόγους, λίγο παραπάνω με τα κοινά του τόπου, αλλά σε φυσιολογικά πλαίσια για μια "καθώς πρέπει" συντηρητική κοινωνία.

Αυτά συνέβαιναν μέχρι τη στιγμή που ξαφνικά εμφανίστηκε μία προμελέτη από μια μεταλλευτική εταιρεία. Τότε για κάποιους άρχισαν να ηχούν καμπανάκια για το μέλλον του τόπου. Οι περισσότεροι όμως ζούσαν ακόμη στο συννεφάκι του "καθώς πρέπει". Άρχισαν να γίνονται ενημερώσεις, ο κόσμος σιγά σιγά άρχισε να το ψάχνει, να ανησυχεί. Το μικρόβιο είχε μπει στην κοινωνία. Στην αρχή τα πράγματα ήταν δύσκολα έπρεπε να μάθουμε πολλές άγνωστες λέξεις ...όπως ΜΠΕ (μελέτη περιβαλλοντικών επιπτώσεων). ΥΠΕΚΑ(υπουργεία περιβάλλοντος ενέργειας και κλιματικής αλλαγής) ακαριαία τήξη, open pit κ.α

Τελικά μαθαίναμε γρήγορα! Η κοινωνία ξυπνούσε από τον λήθαργο και γινόταν επικίνδυνη για το κράτος και την εταιρεία. Τότε επιστρατεύτηκαν τα μεγάλα μέσα, η εταιρεία άρχισε την επίθεση.

Στόχος της η κοινωνική συνοχή. Δυστυχώς ...σε ένα μεγάλο βαθμό το κατάφερε, αφού πάντα θα υπάρχουν υποτακτικοί. Είναι δοκιμασμένη η τακτική των πολυεθνικών, το κάνουν όπου και αν βρεθούν. Όταν είδαν ότι η διάσπαση του κοινωνικού ιστού είχε ως αποτέλεσμα οι κάτοικοι στην Ιερισσό να ενώνονται και να γίνονται ένα – ανεξάρτητα από την πολιτική τους ταυτότητα- επικράτησε πανικός. Ήταν η ώρα να επιστρατευτούν τα μεγαλύτερα μέσα, αυτά του κρατικού μηχανισμού, της καταστολής. Τότε άρχισαν να ηχούν οι σειρήνες του πολέμου.

Ξαφνικά το φιλήσυχο χωριό με τους "καθώς πρέπει" κατοίκους του άρχισε να θωρακίζεται.

Η αλληλεγγύη ήταν το πρώτο πράγμα που αναπτύχθηκε. Έπρεπε να δώσει κουράγιο ο ένας στον άλλο για να μπορέσουμε να αντέξουμε. Έπρεπε ξαφνικά, εκεί που είχαμε μάθει να ζούμε κατά μόνας, να μάθουμε να ζούμε ομαδικά, να αρχίσουμε να συν- αποφασίζουμε. Ήταν ίσως από τα πιο δύσκολα πράγματα, αλλά και τα πιο σημαντικά αυτού του αγώνα.

Όταν πλέον γίναμε μια γροθιά αυτό δεν άρεσε σε πολλούς και ιδιαίτερα στην κυβέρνηση και στην εταιρεία. Τότε ξεκίνησε ο πραγματικός πόλεμος. Δακρυγόνα, πλαστικές σφαίρες, ξύλο, ΜΑΤ, ΟΠΚΕ, ΥΜΕΤ, ΕΚΑΜ λέξεις άγνωστες για ακόμη μία φορά στους κατοίκους, αλλά είπαμε, αυτοί οι άνθρωποι μαθαίνουν γρήγορα.

Όσο αντιστεκόμασταν και δεν σκύβαμε κεφάλι, η καταστολή δυνάμωνε. Δεν δίστασαν σε τίποτα. Στο κίνημα της Χαλκιδικής, εφάρμοσαν το Δόγμα του Σοκ ίσως με τον πιο απάνθρωπο τρόπο. Στο στόχαστρο μπήκαν οι άντρες του χωριού, προσαγωγές στην ασφάλεια, παράνομη λήψη DNA, εξαφανίσεις συναγωνιστών χωρίς να γνωρίζουμε για ώρες που βρίσκονταν.

Στο επόμενο στάδιο μπαίνουν στο στόχαστρο και οι γυναίκες. Δεν διστάζουν να προσαγάγουν γυναίκες, δήθεν για μαρτυρική κατάθεση αλλά ούτε και να σηκώσουν γκλόπ κατά πάνω τους σε κάθε πορεία μας στο βουνό. Κατανοητό σε ένα βαθμό, γιατί άνθρωποι σαν και αυτούς έχουν συνηθίσει αλλιώς τον ρόλο της γυναίκας, όχι πάνω σε ένα βουνό να υπερασπίζεται την ΓΗ και την ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ.

Δυστυχώς δεν σταματούν εκεί. Όταν ανακαλύπτουν ότι ούτε τότε υποχωρούμε κάνουν το χειρότερο, στοχεύουν τα παιδιά. Προσαγωγές ανήλικων μαθητών στην ασφάλεια, ρίψη χημικών στο σχολείο αυτό ήταν το τέλος. Τότε καταλάβαμε ότι είναι αδίσταχτοι. Μπήκαν μέσα στα σπίτια μας με κουκούλες και αυτόματα, έσπασαν πόρτες, μας συνέλαβαν άδικα μπροστά στα παιδιά μας... Έπρεπε να ακουστούμε, έπρεπε να μάθει όλοι η Ελλάδα τι συμβαίνει σε αυτή την μικρή γωνιά της Χαλκιδικής.

Η κραυγή ήταν μεγάλη όσο και να προσπάθησαν τα καθεστωτικά ΜΜΕ να την πνίξουν ή ακόμα και να την εξαφανίσουν. Υπήρξαν άνθρωποι που πήγαν κόντρα στο κατεστημένο. Η Χαλκιδική άρχισε να "ακούγεται". Το κίνημα μεγαλώνει, χιλιάδες αλληλέγγυοι στηρίζουν τους αγωνιστές της Χαλκιδικής.

Τότε αποφασίζεται από την κυβέρνηση ότι το κίνημα πρέπει να τιμωρηθεί με την εσχάτη των ποινών. Στέρηση ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ για 4 συναγωνιστές. Αλλά ούτε και τότε τα κατάφεραν. Μέσα από συμπληγάδες, ανάμεσα από την Σκύλα και την Χάρυβδη τα συντρίμια ξανασηκώθηκαν. Ο σκοπός μας είναι πιο δυνατός τώρα απ' όσο ποτέ. Απελευθέρωση των συναγωνιστών μας και απελευθέρωση του βουνού. Το πρώτο σε ένα βαθμό έχει υλοποιηθεί αφού σήμερα 2 από τους 4 συναγωνιστές έχουν αποφυλακιστεί, και η ελπίδα όλου του κινήματος είναι στην άμεση απελευθέρωση και των άλλων δύο.

Οι σειρήνες του πολέμου για μία μέρα σταμάτησαν και ήχησαν στο χωριό χαρμόσυνες καμπάνες και είχαμε λόγο σοβαρό. Δύο παλικάρια του χωριού μας γύρισαν στη ζωή, στα σπίτια τους, στις οικογένειες τους, στην αγκαλιά όλων μας.

Ο αγώνας όμως δεν σταματά εδώ. Ο αγώνας αυτός είναι αγώνας ζωής και για μας ζωή είναι το ΔΑΣΟΣ, είναι το ΒΟΥΝΟ, είναι το ΝΕΡΟ. Και για αυτό θα παλέψουμε μέχρι την τελική δικαίωση. Δεν ξέρω αν καταλάβατε τι εστί να ζεις στην Ιερισσό! Εμείς πάντως μάθαμε, διδαχτήκαμε, και έχουμε να διδαχτούμε πολλά ακόμα από αυτόν τον αγώνα.

VERCEREMOS!!!!!!!

Επιλέξαμε να δημοσιεύσουμε σήμερα, 21/10, το παραπάνω κείμενο γιατί πριν ένα χρόνο ακριβώς χιλιάδες διαδηλωτές βρέθηκαν στον Κάκαβο για να δηλώσουν την εναντίωσή τους στην εξόρυξη χρυσού που έχει ως αποτέλεσμα την καταστροφή πολλών στρεμάτων του αρχέγονου δάσους των Σκουριών. Εκείνη τη μέρα οι διαδηλωτές δέχθηκαν απίστευτη αστυνομική βία με ανθρωποκνηγητό χιλιόμετρων, ξυλοδαρμούς, δακρυγόνα, σπασίματα τζαμιών αυτοκινήτων και 14 συλλήψεις.

barikat

Διαβάστε επίσης:

Ο χρυσός κανιβαλισμός των ΜΑΤ στην υπηρεσία του κράτους των εταιριών., του Νίκου Καρανίκα

HUMANS VS PREDATORS, του Ηλία Σιούτα